

[Arbejdsministeren]

som bragesnak? Hvorfor ikke tage positivt imod det som den åbning, det er ment som? Hvorfor ikke forfølge den konstruktive linje, hvad f.eks. LO-bladet gjorde i sit sidste nummer, hvor det udtrykte tilfredshed med arbejdsministerens fortolkning af loven om lige løn for lige arbejde? Det er da væsentlig mere konstruktivt og positivt, hvis man mener, at kvinderne skal ligestilles på arbejdsmarkedet, i stedet for at pådutte hinanden motiver, man ikke har.

Så jeg vil opfordre til – hvis man mener det alvorligt, at man vil have ligestilling på arbejdsmarkedet – at man tager ministerens ord for pålydende, når de bliver udtalt fra folketingets talerstol og andre steder, og at vi derfor går ind i en konstruktiv dialog om, hvordan vi kan fremme kvindernes ligestilling på arbejdsmarkedet.

Et af de steder, vi skal beskæftige os med det, er i det udvalg, som er nedsat, og som skal lave en dansk handlingsplan som opfølgning af Nairobikonferencen. Jeg har haft forberedende møder med mine repræsentanter i udvalget og har givet instrukser om, at det er en sag, der interesserer mig meget. Jeg har bedt om, at man kommer frem med nye, utraditionelle forslag til, hvordan vi kan fremme denne ligestilling på arbejdsmarkedet. Hvorfor så ikke tage positivt imod det?

Det er klart, at hvis man i arbejdsmarkedsudvalget ønsker inden da at have foreløbige drøftelser, står arbejdsministeren selvfølgelig også til rådighed for at bidrage dér. Men det er altså ikke i forbindelse med behandlingen af et konkret forslag, som man er imod, man skal fremlægge de generelle tanker om, hvad man er for.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg vil godt sige til fru Ritt Bjerregaard – undskyld, fru Jytte Andersen, det var lidt pinligt – at det aldeles ikke var en nedgøring af nogen som helst.

Det siger da sig selv, at når der er tale om en person – uanset om det er en mand eller en kvinde – som kommer ind i et nyt job, er det helt umuligt, medmindre det er noget meget enkelt som maskinskrivning o.lign., at udføre det samme arbejde som en allerede ansat. Det var det eneste, der lå i det; der lå aldeles ikke noget nedgørende i det.

Jeg synes, fru Jytte Andersen glemte at kommentere det, jeg sagde: at det her virkelig vil virke diskriminerende. Hvis man har valget mellem at ansætte en kvindelig medarbejder og en mandlig, så er det helt sikkert, at hvis det her forslag vedtages, vil man også inden for det offentlige være langt, langt mere tilbøjelig til at ansætte en mandlig.

Jytte Andersen (S):

Det var dog en forfærdelig vred minister, vi hørte. Man skulle tro, at ministeren var ny her i folketinget og ikke havde vænnet sig til den politiske debat. Ministeren har jo været på optræden her tidligere, så jeg var lidt overrasket over vreden.

Det, vi har set i den måneds tid, ministeren nu har siddet i stolen, er en forespørgsel om forringelser af dagpenge og en diskussion om flaskehalsproblemet, to ting, som i meget høj grad vedrører den kvindelige arbejdskraft. I de debatter har vi ikke set nogen som helst fremstrakt hånd i forhold til reelt og konkret at gøre noget for at sikre kvinderne bedre på arbejdsmarkedet. Det er ligesom det, vi har i baghovedet. Når ministeren så udtaler sig om et helt konkret forslag, der ligger på bordet, og som ikke koster voldsomt meget, men som selvfølgelig er konkret på den måde, at der er tale om noget økonomi og der er tale om at antaste de offentlige arbejdsgivers ledelsesret, så kommer paraderne op.

Jeg vil godt sige for socialdemokratiets vedkommende, at vi lever da stadig væk i håbet om, at de meget fine og nydelige interviews, ministeren giver i fagbladene, og som vi læser med meget stor fornøjelse, kommer til at udmønte sig i noget konkret. Vi lever stadig væk i håbet om, at det bliver realiseret, og det håb vil jeg tage med mig til min 1. maj-tale i morgen, kan jeg godt betro ministeren.

Lone Dybkjær (RV):

Det er mere et bidrag til den almindelige saglige debat om forslaget.

Jeg synes, det ville være nyttigt, hvis vi prøvede på at få en nærmere kortlægning af, hvordan ansættelsesprocedurerne egentlig er inden for den offentlige sektor. Det er nok ikke alene arbejdsministeren, det kan også være finansministeren. Vi burde kigge på,